

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 207. szám

2010. március

Laci hazament

Február 19-én bekapcsoltam a számítógépet, ahol az egyik közösségi oldalon az alábbi üzenetet olvastam:

Kedves rokonom, lelki testvérem, barátom, ismerősöm !

Szomorú szívvel, de Isten akaratában megnyugodva tudatom, hogy édesapám, Horváth László, 2010 február 18.-án, meghallotta és elfogadta Teremtője haza hívó szavát! Temetéséről később tájékoztatást adok!

íjf. Horváth László

Nem volt váratlan az olvasott hír, hiszen hetek óta intenzív osztályon volt gyülekezetünk sokat szolgáló tagja. Mégis könnyek szöktek a szemembe, hiszen gyermekkorom óta ismerem és őszintén tiszteltem, szerettem. Üres már a helye a padban. De biztos vagyok abban, hogy tovább szolgál a mennyei ének- és zenekarban. Igyekezzünk úgy élni, hogy találkozásunk legyen az Örökkévalóságban.

(Máté Dániel)

Horváth László testvér életrajza

Horváth László tv. 1937. december 15 –én Pestszenterzsébeten született.

Általános iskolai tanulmányait az Attila utcai általános iskolában végezte és magántanuló-ként tanult hegedülni. A Kossuth Lajos Gimnáziumban érettségizett, ekkor már a hegedű mellett zongorázni, harmóniumozni is tanult. Gyermek és fiatalkorában sok időt (iskolai szünidőket) töltött rokonoknál Dunavecshán és a dömsödi körzetben, ahol nagy

hatással volt rá Tassi Imre bácsi egyházzenei szolgálata és munkássága, a pesterzsébeti gyülekezetben pedig Dr. Szabadi Zsigmond, Bányai Jenő és Győri Jenő egyházzenei szolgálata. Az ő irányításuk alatt formálódott, alakult ki a zenei szolgálatok iránti elkötelezettsége.

1951 – 1956 –ig elvégezte az egyházzenei tanfolyam karvezető képző tagozatát, majd magántanulóként tanult tovább Geszler György és Szak Antal tanítványaként. Hat éven keresztül énekelt a Forrai Miklós karnagy vezette Budapest kórusban. Sikertelen Zeneakadémiai kórus karnagy tanszaki (Ádám Jenő) felvételi után a gyülekezet zenei életében folytatott szolgálatot.

Egyházzenei évtizedei alatt többször volt karvezetője alkalmi összevont kórusoknak, a központi énekkarnak, a központi énekkar kamarakórusának, valamint hegedűsként évekig tagja volt a központi zenekarnak és alkalomszerűen szolgált különböző gyülekezeti vonós zenekarokban, kamaragyűttesekben (Rákócsháza, Kispeszt). A Központi Énekkar egyik alapítója és évekig az egyházi zeneügyi bizottság tagja.

A mindennapokban közlekedési üzemmérnöként dolgozott becsülettel, hívő emberhez méltóan.

1955-ben pecsételte meg elhatározását az Úr mellett. 1962-ben kötött házasságot Herczeg Ilonával. Két fiúgyermekkel áldotta meg őket a jó Atya. László 1964-ben, Zoltán 1970- ben született. Gyermekükön keresztül két unoka boldog nagypapája lehetett. Krisztina 1993-ban, Zoltán 1998-ban érkezett a családba ajándékként. Zoli unokája Így búcsúzott nagypapájától:

BÚCSÚ

Szeretünk és csodálunk téged,
De életed, tudjuk, nem ért még véget.
Nézel minket föntről, vigyázol ránk,
Szeretett, drága, jó nagypapánk!

A pesterzsébeti énekkarban 1955. szeptemberétől szolgált kitartóan, nagy odaadással. 1957- ben az énekkar helyettes karvezetője, majd 1961. januártól karvezetője. Ezt a szolgálatát 1996. januárjáig végezte a gyülekezet teljes elégedettségére, és mindenek felett az Úr dicsőségére. 1962-től a gyülekezet elöljárója, 1976-tól diakónusa, 1990-től presbitere, 1990. április 1-től 1996.január 1-ig a Pesterzsébeti Gyülekezet vezetője.

Minden szolgálati területén megállta a helyét, előtérbe helyezve megváltó Istenének dicséretét. Hűséges szolgálatát a kerületben is értékelték és jutalmazták. Idézet a Szeretet – Szolgálat 1998. októberi számából:

„Pesterzsébet Önkormányzatának Centenárium Bizottsága Erzsébetfalva megalakulásának 100. évfordulója alkalmából emlékérmeket adott ki. A 100 db „Pesterzsébetért” emlékérmek tulajdonosai azok az itt élő polgárok, akiket a társadalmi és civil szervezetek, magánszemélyek, intézmények erre a kitüntetésre javasoltak. Az emlékérmek ünnepélyes átadása 1998. szeptember 24-én volt. Indoklás:

...Horváth László, az idén száz éves Pesterzsébeti Baptista Énekkar karnagya, közel négy évtizeden át vezette az énekkart. Jelentős zenepedagógiai munkát végzett a kórus folyamatos tanításával, formálva zenei ízlését, és az éneklés színvonalát. Az énekkar nemcsak a templom falai között énekel, hanem játékonysági koncerteken és társadalmi rendezvényeken is, szolgálva ezzel Pesterzsébet teljes lakosságát.”

1999. február 28-án volt énekkarunk jubileumi hangversenye. Ezt az alkalmat így örökítette meg Zentai László „krónikás”:

„1999 február 28. Énekkarunk 100 éves jubileumi hangversenye. Ezen az alkalmon vezényelte énekkarunkat utoljára Horváth László presbiter testvér. Mendelssohn: 95. Zsoltár műve hangzott el, szólóénekekkel és szimfonikus zenekari kísérettel. Mintegy megkoronázása volt ez az előadás Horváth László testvér több évtizedes ének-zenei szolgálatának.”

Kezdeményezője és aktív résztvevője volt a gyülekezet orgona építésének 1970-1973 között, az új imaház építési bizottságának tagjaként, az elkészült imaház új orgona vásárlásában is részt vett.

Úgy emlékezünk rá, mint Isten és a gyülekezet hűséges szolgájára, a Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet történelmének felejthetetlen egyéniségére. Kedves énekeit (Egy az óhajom, Uram Jézusom...; Végig megálld a nagy tusát...) a mennyei kórusban éneklé tovább.

Emléke legyen örökké áldott!

Viszontlátásra az Örökkévalóságban!

Temetése nagy részvét mellett 2010. március 12-én volt Pesterzsébeten.

(ifj. Horváth László – Máté Dániel)

Március 15.

1848. március 15-én Pesten kitört a magyar forradalom, mely később Magyarország újkori történetének meghatározó eseménye, a nemzeti identitás egyik alapköve lett.

E napon egy kis létszámú, főleg írókból, költőkből álló értelmiségi csoport, a "márciusi ifjak", Pesten az utcára mentek és felolvasták a magyar nemzet legfontosabb követeléseit tartalmazó "Tizenkét pont"-ot. Egyik vezetőjük, a népszerű költő Petőfi Sándor elszavalta költeményét, a Nemzeti dalt. Az utca népe csatlakozott hozzájuk és egy lefoglalt nyomdában kinyomtatták e két röpiratot. Néhány óra elteltével már több tízezres tömeg csatlakozott hozzájuk. A "Tizenkét pont" legfontosabb követelései között található a sajtószabadság, a független magyar kormány, az évenkénti országgyűlés, a vallási és polgári jogegyenlőség, a nemzeti hadsereg, a közteherviselés megteremtése, a jobbágyság megszüntetése és az újraegyesülés Erdéllyel.

A későbbi időkben 1848. március 15. jelkép lett: a kivívott szabadság megőrzésének és az elvesztett szabadság visszaszerzésének szimbóluma. A magyarság 1860 óta nemzeti ünnepének tekinti ezt a napot. A Magyar Országgyűlés 1991-es határozata értelmében március 15. az 1848-1849-es forradalom és szabadságharc kezdetének, a modern parlamentáris Magyarország megszületésének napja és a Magyar Köztársaság nemzeti ünnepe.

Emlékezés egy régi márciusra

Az erdőszélen hóvirág fehérlett.
Sarjadó gyepen az iskola glédában állt, mint még soha.
Valaki a Talpra Magyarat szavalta.
Aztán a tanító beszélt a szabadságról.
Hallgatta sok parasztgyerek,
oldalt a jegyző meg a pap s tisztos, komoly,
ősz emberek.
A harangozó tartotta a zászlót vén bajszos arcán zord egykedvűséggel.
S a tanító lelkesen magyarázta, hogy mi is történt ezelőtt sok, nagyon sok évvel.
Hősökről beszélt és csatákról s arról, hogy miként folyt a vér,
amikor annyi ember meghalt valamiért.
A többiek hallgatták némán.
Hitték is, nem is a mesét.
Öreg volt már a múlt. Setét s bizonytalan ködök takarták.
S egyszerre csak egy kisgyerek hangosan megszólalt hátul:
„Édesanyám! Mi a szabadság?”
A tanítóban elakadt a szó.
Odanéztek mindannyian.
Az asszony pedig felsóhajtott és azt felelte:
„Amikor hazajönnek a katonák, fiam”
Ó, hóvirágos régi március...!
Azóta mennyi vér ömlött megint, s részeg torokkal hányszor ordították közénk a véres jelszót, hogy „szabadság!”
Voltunk azóta hősök mi magunk is.
Hősök, pribékek, árulók, gazok, honmentők és hazátlanok,
voltunk minden, amit csak akartak a habzó szájú alapostolok.
Négyszer szabadítottak föl azóta propagandás vad próféciával
és mind a négyszer más zászló alatt!
És mind a négyszer esküdtek reá, hogy most lettem szabad!
Hát ez a szabadság, emberek?
Szónokló, híres emberek! Élők s holtak mind ezt akarták...?
S mi lesz, ha majd egy szép napon megkérdezi egy kisgyerek:
„Édesapám, mi a szabadság...?”
Ó, hóvirágos régi Március...
Talán sóhajtunk egyet mi is akkor

és csak annyit mondunk csöndesen:
fiam, szabadság az, ha majd hazatérhetünk mindannyian.

Vass Albert

Mert a világ szép...

Testvér!

Valamit szeretnék mondani Neked.
Ne hidd, hogy csúnya a világ s az emberek rosszak. A világ szép s az emberek jók. A rossz-szaság nem egyéb, mint valami furcsa betegség, mely ragályos és időnként visszatér. Akár a pestis vagy a nátha. S olyankor elcsúfítja a világot maga körül.
A világot?
A Te világot.
De ne feledd el, hogy a Te világon kívül van még egy másik világ és ez az igazi világ. Gyökered, vagyis jelleted, adottságaid, érzéseid és az a sok láthatatlan holmi amit magadban hurocolsz egy életen át, ebből az igazi világból ered, és ahhoz a mesterséges másik világhoz, melyet magadnak csináltál, csak annyi köze van, mint a hóvirágnak az avarhoz, melyen át-üti fejét midőn a földből előbúvik.
Ha felületesen megnézed, azt hiheted, hogy ez a penészszagú halott szőnyeg tartja a hóvirágot a hátán. Pedig nem így van. Előfordul, hogy erdőtűz támad s az avar tüzet fog és elég. Elég a hóvirág is vele, az igaz.
De jövő tavasszal előbúvik megint.
Miért?
Mert gyökere mélyebben volt, mint a halott avar, a földben volt, az igazi földben. Így van ez veled is, testvér.
Gyökered nem ebből a világból való, amit magad köré ácsoltál, és ha tűz támad s rád dőlnek a kontár tákolmány romjai: Éned az ösztön gyökérszállainak nyomán visszamenekül az igazi világba, akár a hóvirág.
Mert nincsen különbség, közted s a hóvirágok között abban a világban.

Vass Albert

„Ha elesik is, nem terül el.”

(Zsolt. 37:24.)

A január 25-i „Mai ige” cikke egy sor gondolatot ébresztett bennem. Ezeket szeretném megosztani a testvérekkel. Hiszem, hogy épülésünkre szolgál.

Ezt olvassuk január 25-én: „Jób története arra tanít, hogy a gonosznak engedélyt kell kapnia ahhoz, hogy megtámadhasson minket. Ha pedig Isten megengedte a támadást, biztos, hogy győzelmet tervezett számunkra. Nem engedne olyan csatába, amiben ne tudnánk győzni. Ő mindent javunkra munkál, tehát ne rémülj meg! Csak tartsd nyitva a szemed, és figyeld, mire készül Isten!”

Néhány kérdés vetődött fel bennem a fentieket olvasva, ismerve Jób történetét.

Isten tárgyal rólunk a sátánnal? Isten kiad minket – gyermekeit – az ősellenségnek? Miféle dolog ez? – kérdezhetném. Isten hagyja, hogy elbukjunk? Isten használja a sátánt velünk kapcsolatban?

Sok példa van a Bibliában – Jób esetén kívül – ami alapján azt mondhatjuk, igen, tárgyal a kísértővel felőlünk Isten, és engedi azt is, hogy elbukjunk.

Lukács evangéliumának 22. fejezet 31-32. versei jutnak eszembe: „Simon, Simon, íme a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.”

Tehát a sátán csak nekünk ellenségünk. Isten már legyőzte őt Jézus Krisztus által. Istennek csupán csak eszköz. Ő használja a sátánt, hogy próbára tegyen, mint Jóbot, vagy, mint Simont. Isten szellemi fölényel rendelkezik az ördög felett. Simon Péterről a későbbi versekben azt olvassuk, hogy elbukott. Az Úr Jézus pedig azt ígérte neki, hogy imádkozik érte. Isten megengedi, hogy mi is elbukjunk. Ő azért imádkozik Simon Péterért – és értünk is –, hogy a hitünk el ne fogyatkozzék. Ha elesünk is, fel tudjunk újra állni a maradék hitünkkel. Az Úr Jézus ezt kéri Istentől a számunkra.

Nagyon érdekes és találó az igében a búza megrostálásának példája. Én még emlékszem – gyerekként – láttam, ahogy nagy rostákban

rázzák erős kezek a szemetes búzát cséplés után, hogy az ocsú, a tisztátalan szemek kihulljanak a lyukakon, a túl könnyű héjakat fújja el a szél. A búza, a tiszta búza maradhatott csak belül a rostában. A földre lehullott szemetet azonban a gondos gazda újra átnézte, nehogy maradjon közte jó mag. Vajon mi az, amiért még érdemes ezt is megtennie a jó gazdának? Mi az, amiért utána nyúl a kiesett búzamagnak, ami az erős rostálás miatt kihullott? Hiszem, hogy Jézus imádsága ez. Őérte teszi meg a gondos gazda még ezt is! A próba nem ellenünk van, hanem értünk. Ne rendüljünk meg, amikor jön. Ezt elsősorban magamnak írom! Mindig jusson eszünkbe: az Úr Jézus imádkozik értünk, hogy el ne fogyatkozzék a HITÜNK.

Erőnk forrása legyen ez: bármi legyen is, el-esünk százszor ugyan (mert a sátán kikért bennünket), de a hitünk nem fogyhat el, mert az Úr Jézus imádkozik ezért. Még egyszer fel kell állni! Eggyel többször, mint ahányszor az ősellenség letiport.

Nagyon ideillik még az Úr Jézus főpapi imádsága (János evangéliuma 17. fejezet 23. vers): „...hogy felismerje a világ, hogy úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted.”

Ezért vagyunk a világon. El kell mondani az embereknek, és bizonyítani kell az életünkkel Isten szeretetét, annak ellenére, vagy éppen azért, bár Ő beleenged a sátán markába, de van kimenekülés, mert szeretete nem hagy benne. Az Úr Jézus szüntelen imádkozik értünk, hogy el ne fogyjon a hitünk. Ez ad erőt holnap újrakezdeni, felállni, hinni Benne, bizonyágot tenni Róla.

Nincs más Isten, ilyen hatalmas, erős, szerető Isten (de Ő van), mint a mi Istenünk! Aki utánunk nyúl, megbocsát, letisztogat, a tiszta búza közé emel, hogy tovább léphessünk, több hitel. Ezt kívánom mindenkinek, akár olvassák, akár nem ezeket a gondolatokat!

(– emel –)

„A forró fej és a hideg szív semmit nem old meg.” (Billy Graham)

„Mielőtt bírálod a fiatalokat, gondolj arra, hogy ki nevelte fel őket!” (William James)

Búcsúlevél

„Ha Isten egy pillanatra elfelejtené, hogy én csak egy rongy bábu vagyok, és még egy kis étellel ajándékozna meg, azt maximálisan kihasználnám. Talán nem mondanék ki mindent, amit gondolok, de meggondolnám azt, amit ki mondok. Értéket tulajdonítanék a dolgoknak, nem azért, amit érnek, hanem azért, amit jelentenek. Keveset aludnék, többet álmodnék, hiszen minden becsukott szemmel töltött perccel hatvan másodperc fényt veszítünk. Akkor járnék, amikor mások megállnak, és akkor ébrednék, amikor mások alszanak. Ha Isten megajándékozna még egy darab étellel, egyszerű ruhába öltöznék, hanyatt feküdnék a napon, fedetlenül hagyva nemcsak a testemet, hanem a lelkemet is. A férfiaknak bebizonyítanám, mennyire tévednek, amikor azt hiszik, az öregedés okozza a szerelem hiányát, pedig valójában a szerelem hiánya okozza az öregedést! Szárnyakat adnék egy kisgyereknek, de hagyomány, hogy magától tanuljon meg repülni. Az öregeknek megtanítanám, hogy a halál nem az öregséggel, hanem a feledéssel jön. Annyi mindent tanultam tőletek, emberek...

- Megtanultam, hogy mindenki a hegytetőn akar élni, anélkül hogy tudná, hogy a boldogság a meredély megmászásában rejlik.

- Megtanultam, hogy amikor egy újszülött először szorítja meg parányi öklével az apja ujját, örökre megragadja azt.

- Megtanultam, hogy egy embernek csak akkor van joga lenézni egy másikra, amikor segítenie kell neki felállni.

Annyi mindent tanulhattam tőletek, de valójában már nem megyek vele sokra, hiszen amikor betesznek abba a ládába, már halott leszek. Mindig mondd azt, amit érzel és tedd azt, amit gondolsz! Ha tudnám, hogy ma látlak utoljára aludni, erősen átölelnék, és imádkoznék az Úrhoz, hogy a lelked öre lehessek. Ha tudnám, hogy ezek az utolsó percek, hogy láthatlak, azt mondanám neked, "szeretlek", és nem tenném hozzá ostobán, hogy "hiszen tudod". Mindig van másnap, és az élet lehetőséget ad nekünk arra, hogy jóvátegyük a dolgokat, de ha tévedek, és csak a mai nap van nekünk, szeretném elmondani neked, mennyire szeretlek, és hogy sosem felejtetek el.

Senkinek sem biztos a holnapja, sem öregnek, sem fiatalnak. Lehet, hogy ma látod utoljára azokat, akiket szeretsz. Ezért ne várj tovább, tedd meg ma, mert ha sosem jön el a holnap, sajnálni fogod azt a napot, amikor nem jutott idő egy mosolyra, egy ölelésre, egy csókra, és amikor túlságosan elfoglalt voltál ahhoz, hogy teljesíts egy utolsó kérést. Tartsd magad közelében azokat, akiket szeretsz, mondd a fülükbe, mennyire szükséged van rájuk, szeresd őket és bánj velük jól, jusson időd arra, hogy azt mondd nekik, "sajnálom", "bocsáss meg", "kérlek", "köszönöm" és mindazokat a szerelmes szavakat, amelyeket ismersz. Senki sem fog emlékezni rád a titkos gondolataidért.

Kérj az Úrtól erőt és bölcsességet, hogy kifejezhesd őket.

Mutasd ki barátaidnak és szeretteidnek, mennyire fontosak neked."

(Gabriel Garcia Marquez)

A mosoly értéke

- Semmibe sem kerül, de sokat teremt.
 - Gazdaggá teszi azokat, akik kapják, és mégsem juttatja koldusbotra azokat, akik adják.
 - Egy pillanatig él csak, de emléke néha örökké megmarad.
 - Senki sem olyan gazdag, hogy meglehetne nélküle, és senki sem olyan szegény, hogy ne lenne gazdagabb tőle.
 - Boldogságot teremt az otthonban, táplálja a jóakaratot az üzleti életben és mindenütt a barátság biztos jele.
 - Pihenés az elfáradt embernek, napfény a csüggedőnek, világosság a szomorkodónak és a természet legjobb ellenmérge a bajokkal szemben.
 - Mégsem lehet megvenni, elkérni, kölcsönadni vagy ellopni, mert olyasmi ez, ami nem jelent földi javakat
- senki számára, amíg valaki önként oda nem adja.
- Mert senkinek sincs annyira szüksége a mosolyra, mint annak, aki maga már nem tud mosolyogni! (-net-)

Keresd a mézet!

„...méz volt ott! Kiszedte a markába...”
(Bírák 14:8-9.)

Dan Sullivan és Catherine Nomura a *The Laws of Lifetime Growth* [Az élethosszig tartó növekedés törvényei] című könyvükben kifejtik: „A folyamatos tanulás nélkülözhetetlen az élethosszig tartó növekedéshez. Lehet, hogy jó sok tapasztalatod van, mégsem okultál azokból, amiket tettél, láttál vagy hallottál. A tapasztalat önmagában nem garancia az egész életen át tartó növekedésre. De ha rendszeresen átalakítod az élményeidet új leckékké, akkor életed minden napját a növekedés forrásává teszed. Azok az emberek a legokosabbak, akik még a legkisebb eseményt vagy helyzetet is képesek úgy kezelni, hogy áttörést hozzanak gondolkodásukban és tetteikben. Tekints az egész életre iskolaként, és minden tapasztalatra leckeként, így tudásod mindig nagyobb lesz, mint a tapasztalatod.”

Egy régi képregényben Charlie Brown a tengerparton egy pompás homokvárát épít. Valóságos műremek. Ahogy hátrébb lép, hogy megcsodálja, egy nagy hullám hirtelen lerombolja. Az utolsó képkockában Charlie ezt mondja: „Ennek biztosan van valami tanulsága, de életemre mondom, nem tudom, mi az”. Sokan érzünk így egy potenciálisan értékes tapasztalat után. Átéljük, de nem növekszünk. Részt veszünk olyan összejöveteleken, amelyek arra szolgálnak, hogy segítsenek minket a tanulásban, aztán semmit sem kezdünk azzal, amit hallottunk, miután becsuktuk a jegyzetfüzetünket. Ne a képzések iránt lelkesedj, hanem a tanulás iránt! És amíg nem alkalmaztad, addig nem tanultad meg igazán.

Néhány nappal azután, hogy megölt egy oroszlánt, Sámson visszatért győzelme helyszínére, és két dolgot fedezett fel a tetemben: a) méheket, amelyek megcsípnek, és b) mézet, ami édes. És azt kiszedte a markába. Az életben lépj túl a fájdalomon, és keresd a mézet!

(Mai Ige)

Szegénység, gazdagság

Egyszer egy jól kereső apa úgy döntött, hogy elviszi vidékre 7 éves kisfiát azzal a céllal, hogy megmutassa neki, milyen szegény emberek is vannak, és hogy a gyermek meglássa a dolgok értékét, és felfogja azt, hogy milyen szerencsés családban él.

Egy egyszerű falusi család házában szálltak meg, ahol egy napot és egy éjszakát töltöttek. Amikor a vidéki út végén tartottak, az apa megkérdezte fiát.

- Nos, mit gondolsz erről az útról?

- Nagyon jó volt apa!

- Láttad, hogy némelyek milyen szükségben és szegénységben élnek?

- Igen.

- És mit láttál meg mindebből?

- Azt, Apa, hogy nekünk egy kutyánk van, nekik négy. Nekünk egy medencénk van otthon, ők meg egy tó partján laknak. A mi kertünket lámpák árasztják el fénnel, az övékére pedig csillagok világítanak. A mi udvarunk a kerítésig tart, az övéké addig amíg a szem ellát. És végül láttam, hogy nekik van idejük beszélgetni egymással, és hogy boldog családként élnek. Te viszont, és Anyu egész nap dolgoztok, és alig látlak titeket.

Az apa csak fogta a kormányt, vezetett csöndben, mire a kisfiú hozzátette:

- Köszönöm Apa, hogy megmutattad, hogy milyen gazdagok is lehetnénk. (-net-)

„A legjobb vezető az, akinek van elég bölcsessége a megfelelő embereket kiválasztani az elvégzendő feladatra, és van elég önuralma ahhoz, hogy ne avatkozzon közbe a munka elvégzésébe.”

(Theodore Roosevelt)

Amikor Isten valakit a hátára dönt, kénytelen lesz fölfelé nézni. (Thomas Watson)

Isten létezését tagadni olyan ateizmus, ami még a pokolban sem található

(Thomas Brooks)

Miért van szükségünk a közösségre?

(Lecke 5 pontban a vadlibáktól)

1.Tény: A vadlibák csoportosan, V alakban szállnak. Repülés közben mozgatják szárnyukat, s a levegő felhajtóereje fenntartja a következő libákat. Így lehetséges, hogy 71%-kal hosszabb távolságot tudnak megtenni, mintha csak egyetlen pár repülne együtt.

Lecke: Ha egymást segítve dolgozunk, s a közösségi szellemben végezzük munkánkat, sokkal gyorsabban és könnyebben érjük el a célt.

2.Tény: Ha egy vadliba kirepül a sorból, és egyedül próbál célhoz érni, azonnal lelassul, mert nem segíti őt többé a levegő emelő hatása, amelyet a többi vadliba szárnycsapásai biztosítanak számára. Így gyorsan visszarepül a sorba, hogy repülése könnyebbé váljon a társai erőfeszítése által.

Lecke: Ha van annyi eszünk, mint egy kanadai vadlibának, akkor együtt dolgozunk a közösséggel, a közös cél érdekében.

3.Tény: Amikor a vezető elfárad, egy másik veszi át a helyét.

Lecke: A közösségben el kell fogadnunk egymásrautaltságunkat, és a megfelelő pillanatban átadni, vagy átvenni a munkát éppúgy, mint a vezetést.

4.Tény: Repülés közben a hátsó vadlibák hangosan gágognak, hogy az elsőket erőfeszítéseikben biztassák.

Lecke: A közösség nem létezhet szurkolók nélkül, és fontos, hogy a "gágogás" biztató legyen.

5. Tény: Ha egy vadliba megbetegszik, két társa leszáll vele, és addig együtt maradnak, amíg meggyógyul vagy elpusztul. A libák azután visszatérnek saját közösségükbe; vagy hárman, vagy már csak kettesben, olykor egy másik közösséggel repülnek, míg el nem érik sajátjukat.

Lecke: Ha annyi együttérzés lenne bennünk, mint a vadlibákban, átsegítenénk egymást a nehéz időkben, ahogy ők teszik.

(-net-)

A mérleg

A jómódú gazda és a szegény-ember üzletet kötött. A gazda minden héten ad két kiló túrót a szegény-embernek, aki pedig viszonzásul két kiló összegyűjtött mézet ad. Ment az üzlet rendben, jó ideig, amíg egyszer csak a gazda arra gondolt, hogy bizony nem minden ember tisztességes, és meg kellene mérni, amit kap. Mikor aztán legközelebb vitte a túrót, és néhány perc múlva megkapta a mézet, azt hazavitte, és a pontos mérlegén megmérte. Hát, csak másfél kiló volt!

Felháborodva ment a szegény-emberhez, és indulatosan a szemére vetette, hogy becsapta őt. A szegény ember lehajtotta fejét, és így szólt: - Nagyon sajnálom, hogy így történt, de én nagyon szegény ember vagyok. Egy kétserpenyős mérleget még tudtam szerezni, de súlyokra már nem volt pénzem. Így hát, amikor megkaptam tőled a túrót, és kivittem a kamrámba, rátettem a mérleg serpenyőjére, és a másik serpenyőbe kimértem az azonos súlyú mézet. A gazda roppant módon elszégyellte magát, és hazament.

(Mielőtt az asztalra ütsz, nézd meg, nem áll-e ki belőle egy szeg.) (-net-)

Egy kis ezüst

Valaki azt mondta:

-Nem értem, ha az ember egy szegényhez fordul, ő barátságos és segít, ahogy tud. Ha azonban valaki egy gazdaghoz fordul, ott ilyesmit nem tapasztal.

Mi a szerepe hát a pénznek?

A mester azt felelte:

-Lépj az ablakhoz! Mit látsz?

-Látom az utcát, a fákat; a járókelőket, egy fiatalasszonyt gyerekekkel, a botjára támaszkodó öregembert...

-Jó, és most lépj a tükör elé! Mit látsz?

-Hát mi más láthatnék, mint magamat.

-Nos, látod, az ablak is üvegből van, a tükör is. Csak arra van szükség, hogy egy kis ezüstöt tegyen mögé az ember, és már nem is lát más, csak magát. (-net-)

FAKANÁL

Leveles-sonkás finomság

Hozzávalók: 25 dkg leveles tészta, 20 dkg sonka, 20 dkg sajt, 3 db krumpli, 1 kis fej vöröshagyma (lehet póré is), 3 tojás, 1 dl tejszín, só, bors, szerecsendió.

Elkészítése: A krumplikat meghámozzuk, apró kockára vágjuk és megfőzzük. Közben tortaforma méreténél 3 cm-el nagyobbra kinyújtjuk a leveles tésztát, hogy az oldalára is kerüljön tészta. Kockákra vágjuk a sonkát, felaprítjuk a hagymát, rászórjuk a tésztára, ha megfőtt a krumpli, azt is beleteszük. Lereszeljük a sajtot, egy tálban összekeverjük a tojásokkal, tejszínnel és a fűszerekkel, majd a sonkás-krumpli tetejére öntjük. 180 fokra előmelegített sütőben 20 perc alatt készre sütjük.

ERDÉLY

Ebben az évben ismét megyünk Erdélybe. Ez alkalommal Dél- Erdély csodálatos történelmi tájait barangoljuk be a Fogarasi-havasok, Kárpátkanyar, Háromszék, Hétfalu, Szász-vidék, Alsó-Maros mente és Kalotaszeg vidékein **2010. június 27. -július 03.** között.

Jelentkezési határidő: apr. 15.

További információ:

Dobos Imre 06-20-886-2136

E-mail: zsenimre@freemail.hu

Idézetek

Jobb megmetszve lenni, hogy növekedjünk, mint levágattatni, hogy égjünk. *(John Trapp)*

Aki soha nem iszik kevesebbet mint amennyit tudna, az néha többet iszik mint amennyi kell.

(Thomas Fuller)

Az embernek előbb szeretnie kell azt, amivé válni akar, mielőtt azzá válna, amit szeret.

(Andrew Willet)

A lélek a test élete, a hit a lélek élete, Krisztus a hit élete. *(John Flavel)*

Isten minden madárnak megadja a táplálékot, de nem dobja azt a fészkébe. *(C.H:Spurgeon)*

Mindenki olyan hírt visz, amilyen a szíve.

A törvény olyan, mint a hőmérő, amely megmutatja a betegséget, de nem gyógyít.

Az ember sikereket akar, Isten gyümölcsöket.

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: dr.Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap: www.erzsebet.baptist.hu

HUMOR

Mi a sültnyúl???

-tepsi füles.

-Mi az? Fekete a színe, de fehér levelei vannak?

- ???

- Néger postás.

-Mi van az örült ló lábán?

- Pszicho-pata!

-Mi áll meg hó hatására?

- ???

- A lovaskocsi.

- ???

- Hóóó!

-Mi a kürtőskalács?

- ???

- Egy nagy lyuk, tésztával körültekerve.

- Milyen az okos szőlő?

- ???

- Agyafürt...

Alkalmaink

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 17 órakor

Bibliaóra: minden csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör:
minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági bibliaóra: minden kedden és pénteken
18,00 órától, vasárnap 9 órától 10 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: Minden csütörtök 19,30 és Vasárnap
18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10
órákor kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Ünnepi Istentiszteletek előtt 9
órától 10 óráig

Törekvők órája: a v.du.-ni Istentisztelet után

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő
hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezetvezető/Gondnok:

Laczkovszki János

Telefon: 284-46-04